

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212221317
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212221317.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členov senátu JUDr. Evy Behranovej a JUDr. Kataríny Slováčekovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava v zastúpení: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovanej: C. K., narodená XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/X, XXX XX J. G., o zaplatenie 1.246,90 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9C/17/2013-38 zo dňa 23. apríla 2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 9C/17/2013-49 zo dňa 31. októbra 2013 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 978,37 eura od 21.11.2011 do 20.03.2012 v sume 31,60 eura a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu v tejto časti zamietá.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady trov prvostupňového konania m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania za právne zastúpenie v sume 91,66 eura a náhradu iných trov za súdny poplatok v sume 42,21 eura na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 968,37 eura spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 968,37 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, keď úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 968,37 eura je povinný zaplatiť od 21.03.2012 do zaplatenia (výrok dopĺňacieho rozsudku). Vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil § 2 písm. a), b), g), § 6 ods. 1 veta prvá a ods. 3, § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, ods. 2 uvedeného ustanovenia, ako aj § 3 Nariadenia vlády SR č. 586/2008 Z.z. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli písomnú zmluvu, ktorá mala slúžiť na poskytnutie spotrebiteľského úveru pre žalovanú vo výške 30.000,- Sk. Žalobca však tvrdí, že okrem tejto zmluvy tou istou listinou bola uzavretá aj zmluva o kreditnej karte s úverovým rámcom vo výške 30.000,- Sk, na základe ktorej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 1.256,90 eura. Výška istiny v čase postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 1.256,90 eura a dňa 20.03.2012 žalovaná uhradila 10,- eur, takto uplatnená pohľadávka je 1.246,90 eura. Táto istina predstavuje rozdiel medzi istinou úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na istinu. Z rozpisu dlžného zostatku pohľadávky vyplýva, že táto pozostáva z istiny 978,37 eura, úrokov 56,46 eura, sankčných úrokov 15,99 eura a poplatkov 206,08 eura. V danom právnom vzťahu právny predchodca žalobcu konal ako dodávateľ, lebo

poskytoval služby, ktoré mal v obchodnom registri zapísané ako predmet obchodnej činnosti, žalovaná vystupuje ako fyzická osoba - občan, ide teda o spotrebiteľa, ako to vyplýva z § 3 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Táto okolnosť z pripojenej zmluvy nevyplýva a žalobca opak nepreukázal. Potom ide o vzťah dodávateľ a spotrebiteľ, ide o vzťah spotrebiteľský zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Okrem toho, že ide o vzťah spotrebiteľský, ide o vzťah občiansky a nie obchodný, ktorý podlieha tiež ustanoveniam Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Absencia písomnej formy má za následok jej absolútnu neplatnosť. Vyplýva to nielen zo zákonného ustanovenia § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ale aj z ustanovenia § 40 Občianskeho zákonníka, keďže ide o absolútnu neplatnosť. Na dôvod absolútnej neplatnosti musí súd prihliadnuť z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či sa jej niekto dovoľá alebo nie. Žalobca tvrdí, že právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá úverová zmluva s úverovým rámcom. Pri posudzovaní platnosti žalobcom tvrdenej úverovej zmluvy s úverovým rámcom dospel súd prvého stupňa k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola platne uzavretá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere s úverovým rámcom 30.000,- Sk. Žalobca nepredložil žiadnu takú písomnosť, z ktorej by tieto skutočnosti vyplývali, nepreukázal, že ide o písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej by bolo nepochybné, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli písomnú úverovú zmluvu s úverovým rámcom 30.000,- Sk nedostatok písomnej formy má za následok neplatnosť právneho úkonu o revolvingovom úvere. Ak má potom žalovaná nejaké plnenie vrátiť, možno ho uplatňovať iba z titulu bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Istina v čase podania žaloby na súde predstavovala 1.256,90 eura, čo do sumy 978,37 eura ide o skutočne poskytnutý úver znížený o splátky. Súd preto uznal nárok žalobcu za dôvodný aj čo do úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 978,37 eura od 21.03.2013 do zaplatenia, nakoľko je preukázané, že žalovaná je v omeškaní s úhradou dlhu a úroky si žalobca vyčíslil v správnej výške. Súd preto návrh žalobcu ako nedôvodný nad sumu 978,37 eura zamietol, keďže žalobcovi nárok na toto plnenie od žalovanej nevznikol, nakoľko medzi účastníkmi zmluva nebola uzavretá platne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý s rozsudkom súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti úrokov z omeškania nesúhlasil a odvolanie podal aj v časti trov konania. Úroky z omeškania uplatnené v žalobnom petite boli dostatočným spôsobom špecifikované. Žalovaná po postúpení pohľadávky žalovaná uhradila sumu 10,- eur, ktorá bola odpočítaná od výšky dlžnej sumy. Žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania v zmysle zákonných ustanovení, ktoré si uplatnil odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky (11.03.2011). Žalobca zohľadnil jednotlivé vykonané platby, na základe čoho vyčíslil úrok z omeškania a z nezaplatennej časti istiny požadoval úrok z omeškania až do úplného zaplatenia. V odvolacom konaní žiadal úrok vo výške 9% zo sumy 978,37 eura od 11.03.2011 do 20.03.2012 a 9% zo sumy 968,37 eura od 21.03.2012 do zaplatenia. Nesúhlasil tiež s nepriznaním trov konania a právneho zastúpenia. V konaní žalobcu zastupoval advokát a plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť. V zmysle § 142 ods. 2 OSP mal súd prvého stupňa posúdiť mieru úspechu žalobcu v konaní, ktorá v konečnom výsledku je v rozsahu 77,66% a 22,34% má mieru úspechu žalovaná. Žalobca mal teda konečný úspech vo veci v rozsahu 55,32%, čo zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania. V danom prípade nemožno hovoriť o približne rovnakom pomere úspechu a neúspechu účastníkov, keďže žalobca bol neúspešný len v miere 22,34%. Z uvedeného dôvodu nie je správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, keďže mu nepriznal náhradu trov konania ani za zaplatený súdny poplatok, i keď žaloba bola podaná dôvodne. Vynaložené trovy by neboli vznikli, keby žalovaná pohľadávku uhradila. Preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, zaviazal žalovanú k úhrade úrokov z omeškania, trov konania a trov právneho zastúpenia v plnej výške. Uplatnil si právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaná odvolací návrh nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zákona č.99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, podal ho účastník konania (§ 201 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, (§ 202 OSP), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) v

mediach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti nie je plne vecne správne, ale je dôvodné ho zmeniť (§ 220 OSP).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, nakoľko vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejedná sa o konanie, v ktorom by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a OSP bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z.).

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu na základe ním tvrdenej zmluvy z 9.12.2005 č. 11744507 poskytol žalovanej finančné prostriedky s úverovým rámcom 30.000 Sk, pričom výška dlhu v čase postúpanie pohľadávky predstavovala sumu 1.256,90 eura. Dlžný zostatok pozostával z istiny 978,37 eura, úrokov 56,46, sankčných úrokov 15,99 eura, poplatkov 206,08 eura, spolu 1.256,90 eura. Dňa 02.03.2012 žalovaná uhradila 10 eur, takto požadovaná istina 978,37 eura, po odpočítaní 10 eur činí istiny 968,37 eura.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom spolu s dopĺňacím rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 968,37 eura spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 968,37 eura od 21.03.2012 do zaplatenia a vo zvyšku jeho žalobu zamietol, tým mu nepriznal úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 1.246,90 eura za čas od 11.03.2011 do 20.03.2012. Žalobca sa v odvolacom konaní domáha priznania úroku z omeškania 9% ročne za čas od 11.03.2011 do 20.03.2012 z istiny 978,37 eura, čo je predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

Podľa § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Občiansky zákonník upravuje bezdôvodné obohatenie komplexne v rámci tretej časti označenej ako Zodpovednosť za škodu a za bezdôvodné obohatenie, jej tretej hlavy obsahujúcej ust. § 451 - § 459 nazvanej Bezdôvodné obohatenie.

Podľa § 458 ods. 1, 2 OZ musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada(1). S predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne (2).

Nárok žalobcu bol v prejednávanom prípade posúdený ako bezdôvodné obohatenie, ktorý vznikol bez platne uzavretej zmluvy. Preto nemohol byť dohodnutý ani čas plnenia a žalovaná sa bez ďalšieho nemohla ocitnúť v omeškaní.

Je však nesporné, že medzi účastníkmi došlo dňa 9. 11. 2011 k uzavretiu dohody o splátkovom kalendári a uznaní záväzku. V dohode sa žalovaná zaviazala uhradiť istinu v splátkach po 30 eur s tým, že prvá splátka bola stanovená dňom 20. 11. 2011. Z tejto dohody žalovaná nadobudla vedomosť o dlhu a prevzala na seba záväzok žalobcovi ho uhradiť. Žalovaná mala byť v zmysle bodu 3, ods. 3. 2 uzrozumená s tým, že ak uvedenú splátku nedodrží, nasledujúcim dňom sa stáva splatný celý zvyšok pohľadávky, ktorý následok nastal, pretože žalovaná dlh nespĺcala, až dňa 20.03.2012 uhradila sumu 10 eur.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že bolo dôvodné priznať žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 978,37 eura, avšak až za čas od 21.11.2011 do 20.03.2012 (131 dní - 10+31+31+29+20) a nie už od 11.03.2011 ako požadoval v odvolaní žalobca, pretože ničím nepreukázal dôvod, pre ktorý by mala žalovaná plniť už dňom 11.03.2011. Až splatnosťou istiny podľa tejto dohody sa žalovaná s plnením pohľadávky voči žalobcovi ocitla v omeškaní a preto je povinná uhradiť úroky

z omeškania od 21.11.2011(ktorý si žalobca uplatnil odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky - 11.03.2011).).

Žalobca si uplatnil 9% úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 586/2008 Z.z., keďže výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná ku dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Preto odvolací rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, resp. viazaný i rozsahom odvolania žalobcu, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 OSP a priznal žalobcovi voči žalovanej právo na úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 978,37 eura od 21.11.2011 do 20.03.2012 v konečnej sume 31,60 eura, ktorú sumu je žalovaná povinná uhradiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Keďže súd prvého stupňa dopĺňacím rozsudkom celkom jednoznačne stanovil, že úrok z omeškania 9% ročne platí pre žalobcu od 21.03.2012 do zaplatenia, tým sa ďalšia časť odvolania žalobcu (priznanie 9% úroku zo sumy 968,37 eura od 21.03.2012 do zaplatenia) stala bezpredmetnou, pretože vydaním dopĺňacieho rozsudku súd prvého stupňa odstránil pochybenie vo výroku rozsudku, ktorý nebol úplný.

Odvolací súd dospel k záveru, že dôvodné je odvolanie žalobcu i čo sa týka trov prvostupňového konania.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 OSP. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerne rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Pritom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevyšuje 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch.

V danom prípade je potrebné súhlasiť so žalobcom, že jeho celkový úspech v konaní, predmetom ktorého bola istina 1.246,90 eura, bol v rozsahu 77,66%, úspech žalovanej v rozsahu 22,34%, teda nemožno konštatovať, že by úspech účastníkov bol rovnaký. Konečný úspech žalobcu vo veci samej je potom v rozsahu 55,32% a na takýto pomer úspechu má potom žalobca právo na náhradu samotných trov konania.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania účastníkov, (žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania) zmenil tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového konania a to na súdnom poplatku 42,21 eura (ktorý je 74,50 eura a 55,32% predstavuje 42,21 eura) a na trovách právneho zastúpenia 91,66 eura (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby, t.j. dva úkony po 73,69 eura, k tomu režijný paušál 9,16 eura, spolu trovy právneho zastúpenia 165,70 eura, z čoho 55,32% predstavuje 91,66 eura), takže žalovaná tieto

trovy uhradí na účet právneho zástupcu žalobcu. Preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov prvostupňového konania tak, že uložil žalovanej povinnosť uhradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania za súdny poplatok 42,21 eura a náhradu trov právneho zastúpenia 91,66 eura na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Za úkon písomné podanie protistrane odvolací súd žalobcovi trovy právneho zastúpenia nepriznal, nakoľko išlo o úkon pred začatím konania a jeho vykonanie ani nebolo obsahom spisu preukázané.

V odvolacom konaní bol žalobca čiastočne úspešný - domáhal sa priznania úroku z omeškania od 11.03.2011 do 20.03.2012 (za 386 dní), ale bol mu priznaný až od 21.11.2011 do 20.03.2012 (za 131 dní), bol teda čiastočne úspešný (34 %, vo zvyšnom rozsahu 66 % úspešný nebol) a tak odvolací súd v zmysle § 142 ods. 2 OSP vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Preto bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výrokovej časti.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.